

VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingová.

Vit setřásl se svého ramena rukou policiisty, a stál, dívaje se na něho s nevyslovné udíveným očima.

"Smrti Alisi Warrenové?" zvolal. "Cheťte mi tím říci, že jest Alisa Warrenová mrtva?"

"Alisa Warrenová byla zavražděna!" opakoval inspektor Burnham. "Zavražděna o štedrý den z rána roku 1862."

"Zavražděna!" opakoval Vit, dívaje se mechnicky na úředníka. "Velký bože!"

Jeho myšlenky zaléty k jeho bratrovi, a hrozná ta možnost, že byla tímto zavražděna, účinkovala n něho tak, že tmavá jeho tvář se pokryla smrtnou bledostí. Vzpomněl si, jak ji poslední viděl, bídnou a samotnou v divoké zemi váníci — a připomněl si výraz obličje bratřova, když po několika hodinách s ním o ní hovořil. Kdo jiný by byl stál o její zmizení ne-li lord Montalien?

Inspektor Burnham viděl jeho zblednutí — snad by nebyl vinen? Vit se pomalu přemohl a pravil:

"Rekněte mi pane Burnhame, jaké máte důkazy, že jest Alisa Warrenová vůbec mrtva, a proč mne podezříváte?"

Než mohl policista promluvit, Robert Lisle ho přerušil.

"Dovoďte mi," pravil. "Chtěl jsem vám o tom právě říci, když Burnham vstoupil. Musíte slyšetí ode mne, jak to všechno vzniklo."

A pak mu sdělil, co vypravoval námořník Pavlíně a jak zhoubně to na ni účinkovalo — o Djukově a své návštěvě u inspektora Burnhama a o jejich nálezu u Battersea.

Inspektor Burnham se dozvěděl od nás, že jste doprovázeli Alisu Warrenovou z Lincolnshiru do Londýna, že jste ji pak navštívili — fakta, která byste mu byl z vlastní vůle řekl, kdybyste byl býval přítomen. Ani ve snu mě nenapadlo—"

Vit uchopil jeho ruku. "Nemluvte dále! Učinili jste dobře. Celý svět může slyšet o mém čestnatství, týkajícím se historie tohoto nešťastného děvčete. Zavražděna! Velký bože! Připadá mně to tak hrozné, že tomu nemohu ani uvěřit! Kdy pravíte, že se to stalo?"

"Z rána o štedrém dni roku 1862, mezi osmou a devátou hodinou. Toto pošelil náknutí proti vám zmizí ihned, neboť jsem jist, že dokážete své alibi. Jen si připomněte, co před šesti lety o štedrý den jste konal — nebyla to právě doba, kdy jste opouštěl Anglii? Zkoušejte, aby se upamatoval, kde a s kým jste byl o štedrý den mezi osmou a devátou hodinou."

Robert Lisle položil něžné svou ruku na Vitovo rameno, a hleděl mu do obličje.

Vit si pojednou vzpomněl. Na štedrý den roku 1862 mezi osmou a devátou hodinou ráno znal se podivně jeho sňatek!

Jaká to podivná nehoda! Jeho tvář se temně zarděla a opět pomalu bledla. Obrátil se klidně k policiistovi.

"Máte povoz, pane Burnhame? Jsem vám k službám. Jest to strašný omyl, plukovníku," pravil, obraceje se s úsměvem na Lisle a podávaje mu ruku, "a sdrží asi máj odjezd do Nového Yorku. Buďte s bohem! Doufáme, že za několik dní se tento smělý omyl vyvěstí."

"Ale, pro boha, Vite!" zvolal malif. "Ty můžeš snad ihned vyvrátit toto strašlivé náknutí! Namáhej se — snad si vzpomeneš, co jsi dělal v onen štedrý den před svým odjezdem do Ameriky?"

"Pamatuji se velmi dobře, co jsem dělal a s kým jsem byl," pravil Vit chladně. "Ale právě nyní jsem naladěn svědčí se panu Burnhamovi. Jsem ochoten jiti s nim."

"A když naděje doba — snad o několika hodinách anebo dnech — dokážete své alibi a vyvrátíte toto strašné náknutí?" ptal se Lisle starostlivě.

Vit se na něho podíval s úsměvem velice podivným, v němž se skrýval jeho úmysl.

"A nemohu-li dokázat alibi, anebo nechci-li vyvrátit, s kým jsem v onen den a v onu hodinu byl, budete mne považovati za vinníka, plukovníku?"

"Nikdy!" odpověděl Robert Lisle pevně. "Ale vy to nemyslite do opravdy, Vite?"

"Mám to opravdově. Toto náknutí musí a zajisté také padne"

samo sebou; ale necht' se stane cokoli, v mé moci není, abych dokázal své alibi. A nyní s bohem! Vyšetřováním bude asi tato nepřijemná záležitost urovnána."

Než mohl někdo promluvit, odešel jako vězeň pana Burnhama. Pošel se ve voze a přítiskl ruku na oči.

"Necht' se stane cokoli, já do držím svou přísahu!"

Pamatovat si dobře ta slova, i komu je řekl. Necht' se stane cokoli, tajemství onoho štedrého dne nemůže býti a nebude nikdy vyřazeno!

VII.

ROZSUDEK NEJVYŠŠÍHO SOUDU.

Bylo pozdě na večer v týž den, kdy byl zatknut Vit Earls court. Uvězněný nebyl samotem. Robert Lisle přecházal u něho po pokoji jako zavřený v kluci lev, a hovořil netrpklivě, skoro zlostně:

"A vy neřeknete, kde jste byl v onen štedrý den mezi osmou a devátou hodinou ráno? Víte, to jest pošelilo, to jest šlenství!"

Vit pohledl na něho se svým zvláštním úsměvem, jako by se jej nepřijemné postavení jeho ani netýkalo.

"Můj dráhy plukovníku, jak často mám vám opakovati, že přese všechno přání, abych dokázal svou nevinu, jest alibi jedinou věc, jež nemohu dokázat. Mezi osmou a devátou o štedrý den ráno roku 1862 jel jsem londýnskými ulicemi v kočáře, jehož číslo vůbec nevím. Bylo to v den mého odjezdu, a já jsem si tak nepatrné věci nevěnoval. Proč vás, jen se k vůli mně nezne-pokojujte; k též nahodilých událostí, jež inspektor Burnham se dozvěděl, mohou se mu zdáti dostatečnými snad i pro nejvyšší soud, já však o tom pochybuji. Kdyby to dopadlo nejhůře, bylo by to snad jen uvěznění na několik měsíců a tu mohli bych klidně přepřísahali a napsati zase nějaký populární román."

Lisle se zamračil.

"Bylo by veta po vašem jménu, byl byste na vždy ztičen."

"Myslím, že sotva. Bude to nepřijemno jen proto, že se rád pohybuji ve volném vzduchu a rád vdechuji kyslík — a to ho by se mi arci v Newgatu nedostávalo. Snad se zpráva o mém uvěznění nedostane přes Atlantický oceán, kam, jak víte, ihned odjedu, jakmile budu na svobodě."

Lisle se přiblížil a položil ruku na mladého muže.

"Víte," pravil, "kdo jest ona?"

"Plukovníku!"

"Kdo jest ta žena? Koho chcete chrániti?"

"Což vy myslíte také, plukovníku, že ve všem musí býti žena? Řekl jsem vám pravdu. Jel jsem v onu osudnou hodinu v kočáře ulicemi londýnskými. Proč mně to nevěříte?"

"Domýšlím se, že hledíte někoho chrániti," odpověděl Lisle určitě. "Myslím, že nějaká přemrštěná, pošelilá velkomyslnost nás zničí. První povinnost muže jsou báh a vlast, druhou sebe-zachování. Vy byste mohl, ale nechechte říci, s kým jste onoho jitra byl."

Úsměv zmizel s obličje Vity — rozhodlaný poctivý výraz ozářil jeho tvář.

"Nechci!" opakoval jemně..... "kdyby mně i stihla smrt. Nemluvte již o tom, příteli — učiním vše, co bude v mé moci k mému osvobození, ale nemohu uvéstí své alibi — či spíše, nechci. Necht' se stane cokoli, vy mne budete považovati za nevinnu, není-li pravda?"

"Vždy."

Věděl, že všechno naléhání by bylo marné — šlo o slib, daný ženě, jenž uzavíral jeho rty. Věděl, že by Vit nezrušil důvěru, jak toho nečinili také předkové Earls courtové, kteří raději zemřeli na popravišti, než by byli zradili svého krále.

Přelčení začalo následujícího dne. Zpráva o tom se již rozléla — i šlo se nesmírně mnoho posluchačstva. Vychvalný spisovatel, bratr paira, obviněn ze zavraždění venkovského děvčete. Byl to neobyčejný senační případ.

Jako první svědek byl předvolán námořník Saunders, který vypravoval jednoduše a klidně, co jme již slyšeli. Odpřisáhl den i hodinu, kdy byla vražda spáchána, a dověděl, že za přítomnosti pana Lisle a policiisty byla mrtvola nalezena.

Robert Lisle a policiisté do svědčili, že byla mrtvola nalezena blízko Battersea.

Dalším svědkem (jehož jméno vyvolalo zvláštní zájem v soudní sni) byl Matyáš Warren. Všechno na něho upíralo své chvilvé zraky.

Starý, osmáhlý a vzpřímený rýchtář, šedivý a vážný, zaujal své místo.

Alisa Warrenová byla jediná jeho dcera. Bylo jí dvacet let a sedm měsíců, když opustila domov. Nepátral po ní — byl by jí nepřijal zpět, kdyby byla chtěla se vrátiti. Měla-li napadnutí? Ano, více než mu bylo milo. Byla-li lehkomyšlná? Ne, neboť nejenom že nikdy ničeho nepozoroval, také nikdy nic neslyšel; byla spíše považována za velmi citlivou.

Po celou dobu vstředu hleděl Matyáš Warren přisně; ani jediného zachvění hlasu nevyrazilo, že mluví o vlastním svém dítěti.

Odstoupil a paní Warrenová byla vyzvána, aby zaujala jeho místo.

Přiblížila se těsotou k plačci. Při pohledu na matku zavražděné se zachvělo každé srdce. Soude se jí vyptával velice jasně; vřdyt' Alisa Warrenová byla její dcera.

Znala všechny pány, kteří byli onoho roku v Opatství — pan Allan Fane byl jediný, jenž k ní nedocházal. Co se týká ostatních, to se tam stavělí dosti často na trochu mléka, nebo aby si odpčinili. Nemůže říci, kdo z nich přicházel nejčastěji; chodilí jaksi stěně často. Paň Vít, jak se jí zdá, nedocházal k ní tak často jako lord Montalien a pan Stedman; přisáhati však na to nemůže. Někdy přicházel samotem, někdy se setníkem Villiersem a Gordonem. Pan Stedman a lord Montalien přicházeli vždy sami. Žádný z nich se nezdržel dlouho, ani se její dečí nedvořil, aspoň o tom nesyšla. Alisa a Vít hovořovali nejčastěji o miss Lisleové, dlučí právě ve Francii, a Alisa mu vždy ukazovala dopisy, obdržené od Pavliny. Nevznamenávala žádného z nich, a pana Stedmana neměla vůbec ráda; utekla před ním nahoru se skrýti, ale pouze před ním.

Při prohlídce šatů Alisiných vypukla Warrenová v tak křečovité pláč, že jí bylo dovoleno odstoupiti.

Pak předvolán byl John Smith, nádražní zřízence. Pamatuje se velmi dobře, že 17. září, v den útěku mladého děvčete, odjížděl ze Speckhavenu do Londýna zitra dva cestující: pan Earls court a mladá ženatina, která měla zastřený obličej závojem. Když je poprvé shlédli, mluvili spolu na peronu. Řekl panu Vitovi, aby si pospíchal, že vlak již pojede, a slyšel, jak onen ženatník řekl: "Sem, Aliso." Vstoupili spolu do kupě první třídy. Poněvadž znal pana Vity Earls court, byl zvědav, jaká to asi ženatina a dival se za nimi, když přijel vlak do Londýna. Bylo asi jedenácte hodin v noci. Sedli do vozu a odjeli spolu.

Paní Marta Havová, pak předvolaná, byla velice rozčelena a rozplývala se v slzách.

Jakýsi pán, jehož jméno paní Havová neznala, vysoký, hezký mladý muž, přišel časné ráno 17. září a najal byt pro někoho, kdo přijede večer do Londýna. Pamatuje si datum, poněvadž si bylo z zaznamenává předchod svých nájemníků. Pravil, že to jest dáma, která má být tajně oddána. Asi o půlnoci přijel jakýsi pán s dárnou v kočáře, a pán se ptal, není-li zde očekávána jakási dáma s venkova. Vstoupil. Ten pán, jenž jest vzněn, byl s ním; muž se odpřisáhnouti — pozna-la ho hned. Zůstal několik okamžiků, bžel po schodech dolů a pak se opět vrátil, jako by si chtěl něco říci. Neslyšela však ani slova. Ptala se mladé ženatiny, jest-li její ženich, nedostalo se jí však odpovědi. Druhého dne dopoledne jí navštívil onen pán, jenž pro ni najal byt. Večer téhož dne o šesté hodině přejel kočár k domu a někdo vstoupil do vnitř. Neviděla jeho obličje. Jakýsi pán se s ní vrátil a zůstal v domě do druhého dne, ale ona ho neviděla. Po třinácte dní přicházel každodenně, ale pozdě, a odcházal tak časné ráno, že ho nikdy neviděla; měl klíč od domu. Její nájemnice se jmenovala paní Brownová, a vypravovala jí, že její manžel jest slechtic a že z domu utekla. Měla sňubní prsten a medallonek s fetítkem kolem krku. Po čtrnácte dnech nechtěl manžel paní Brownové zast často — někdy vnechal několik dní, a přišel-li, zůstal pouze asi hodinu.

Brownová bledla a hubeněla, a slyšela ji často plakati. Dva anebo třikráte zahledla pana Brownu, ale on měl vždy zabalený obličje a klobouk stažený tak hluboko přes oči, že ho nemohla viděti, a pak přicházel vždy za ně-

sera. Možná, že to byl týž, jenž jí doprovázel první večer, ale také by to nechtěl býti on. Vyska jest táz. Odpřisáhnouti to však nemůže. Jednou v listopadu vypravovala jí služka Katy, když se vrátila z trhu, že navštívil paní Brownovou jakýsi vysoký, tmavofeč, vojenský pán a že jí přinesl kytičky rží. Zdržel se asi hodinu. Příštího odpoledne hodně za šera přišel pan Brown. Hádal se s paní Brownovou — paní Brownová plakala a on huboval. Asi za půl hodiny odcházal pan Brown, zavolal ji na chodbu, zaplatil účet a řekl jí, že paní Brownová se příštího dne vystěhuje. Byl zahalen jako obyčejně, neviděla ho. Druhého dne přijel povoz a paní Brownová odjela. Plakala odeběžaje, a vypadala velice bledá a bídná. Od onoho dne nespátala ani jí ani pana Brownu.

Pak vyslyšána Ella Youngová, dcera paní Sary Youngové, pronajmatelky bytů v ulici Barton. Její matka jest těžce nemocna a nemůže svědectví poskytnouti. Asi před šesti lety v listopadu, přišel jakýsi muž do jejich domu a najal byt pro paní Brownovou. Neviděla ho tehdy, jen jednou později a nepoznala by ho. Paní Brownová přišla následujícího dne — sama. Vypadala bledá a nemocná, ale byla hezká. Příštího dne přišel opět ten pán — a když jsem přišla ze školy domů, vypravovala mně matka, že odpoledne zemřel jiný nájemník, a že manžel paní Brownové byl u něho a psal jakési přiznání umírajícího. Nemyslím, že pan Brown svou manželku navštěvoval; byla by mi to matka řekla. Viděla jsem v oné době paní Brownovou často. Vypadala bídně — měla starosti a neustále plakala. Nikdy jí ne navštěvoval a ona skoro nevycházela. Jednoho odpoledne, myslím, že to bylo ten týž den Vánoce, viděla jsem, že se obvolává k vycháze. Bylo zahračové, a sněžilo. Po dvou hodinách se vrátila a ležela v novoze jako v mrákotách. Kočí ji donesl nahoru a položil jí na postel. Řekl matce a mně, že jakýsi muž ho zastavil v James Street, usadil jí do vozu a řekl mu, kam ji má dovésti. Po dva dny byla velice nekurava a pak opět povstala z lůžka. Na večer před štedrým dnem přišla matka do kuchyně, kde jsem přebírala hrozinky a řekla mi, že tam byl pan Brown a zase odešel, a paní Brownová zaplatila prý konečně svůj účet a zitra odjede. Viděla jsem paní Brownovou příštího rána velmi časné, zdála se šťastnější a zdávejší než jsem ji seznala a pravila ke mně veselé:

"Odjíždím, Elio, ven, do svého domova, k svým příbuzným. Můj dráhy muž pro mne v osm hodin přijede."

Sněžilo se. O osmé hodině předjel vůz jednosprávný. Jakýsi muž v něm seděl, máje zahalenou dolní část obličje a na oči měl staženou kožšinovou čepici. Paní Brownová vzkřikla radostně, a běžela dolů. Viděla jsem, jak jí pomáhá do vozu a jak odjížděti. Hodiny odbíjely právě osm. Tot' vše, co vím."

Dr. Williams uvedl své lékařské dobrozdání o způsobu smrti. Prohlédl lebku a sledoval okrouhlý otvor v levém spánku, mající v průměru pět šestin palece. Jeho mičení bylo, že tána byla způsobena malou kuli z bambiky. Rána, vypálená do spánku, způsobila okamžitou smrt. Mozková blána byla prostřelena.

Ličeni trvalo čtyři dny. Soude se sdělil porotě, že jest nyní její povinností pronéstí usudek o tom, zdali to byly nalezene pozůstatky Alisinu, zdali byla její smrt násilím a kterou rukou byl čin vykonán.

Porota odešla a vrátila se za hodinu. Ticho panovalo v soudní sni, když se vrátili, oznamujíce rozsudek, jenž zněl:

"Zůstatky nalezene patří Alise Warrenové, která zemřela následkem vypálené rány z bambiky Vittem Earls courtem 24. prosince roku 1862."

Potom poručil soude, by Vit Earls court uvězněn a přisně byl střežen, dokud nejvyšší soud nevynese svůj rozsudek.

VIII.

JAK SE PÝCHA POKOŘILA.

Bylo přede dnem, kdy měl se Vit Earls court zodpovídati za vraždu. Den byl parný a vzduch vězení dusný. Vít ležal natažen na posteli, s otevřeným límečkem u košile, s těži oddechuje. Ztrávil skoro měsíc ve vězení a vypadal bledý, unavený a hubený. Případ vyvolal neobyčejný

rozruch. Vít Earls court, gardovský dostojník, bohatý a populární spisovatel, bratr lorda Montaliena, obviněn ze zavraždění venkovského děvčete. Všechny jeho nepřekné skutky v minulosti, zapomenuté v jasnu blahobytu, byly opět vyhrabány; vypravovány o něm historky, až vstávaly hrozou vlysky — lidé si vzpomínali na ten zlý tah kolem jeho rty, a ten strašlivý pohled jeho tmavých očí. V jeho žilách kolovala vlašská krev, mstivá, vražedná krev od nepamětných dob. Jeho podobizna šla jako na dračku, a nová vydání jeho knih byla vydávána; nestáli jí tisknouti. Když byl pan Earls court napsal druhého "Hamleta" anebo "Childa Harolda", nemohl by býti slavnýjším než nyní. Usmíval se ve všem osamělém vězení, když všechno četl. Takový jest běh světa — neočekával nic jiného — věděl, že by bylo obecenstvo velice zklamáno, kdyby nebyl odsouzen. Vřdyt' se to nestává každodenně, aby člověk, mající vyhlidky státi se někdy pairem a věhlasným spisovatelem, byl poslán do Newgatu jako obyčejný zločinec.

Bylo skutečně podivuhodné, jak všichni jeho přátelé ho opustili — bylo to poněkud smutné, dobře jest, že byl Vit filosofem a že dovedl čísti v ubohé, slabé lidské povaze. Málo mu zbylo vřných přátel v té neblahé době: Acherlovi, Robert Lisle, setník Villiers a Allan Fane. Lady Edita Chivová mu poslala listek — vášnivý to divěl vřbich upřímné pohly. Věděla, že jest nevin — a kdyby celý svět věřil v jeho vinu, ona ho nikdy neodsouzí!

Usmál se poněkud smutně, když to četl; pak si po půl hodině zapálil dýmku — a myslím, že mu k tomu dobře posloužil listek lady Chivové. Nechtěl se nešťastným, a také nebyl lhostejným k nebezpečí a zážku mu hrozící. Viděl jasně, jak všechny okolnosti svědčily proti němu, a že mu není možno se ospravedlniti. Četl s nevyslovnou hrůzou, že jeho bratr byl tím provinilem. Velké bože! Jaká to špatnost, vylákati nevině, důvěřivé děvče, a je zavražděti. Celý se chvěl při této myšlence. Lord Montalien nebyl při vřslechu, ale Vit věděl, že jest na zítřejší den vřáden mezi nové svědky.

Nejvěrnější ze všech jeho přátel a navštěvovatelů byl Robert Lisle. Nevynechal ani jediného dne. Kdyby byl jeho otec živ, nemohl by čísti větší žal než on. Jeho soukromých starostí poněkud ubýlo — jeho dcera vřázala dávno z nebezpečí — byla by mohla odjeti, ale on nemohl přece opustiti Anglii, pokud osud jeho mladého přítele nebyl rozhodnut —

Dlel s ním onoho parného sprnového odpoledne, procházeje se pomalu po pokoji, jak činil vždy, byli hluboce dojatí. Mluvili o lhostejných věcech — o nové knize, kterou Vit začal psáti ve vězení — neboť Vit se vždy vybal hovorou o svém souzení, bylo-li to možno, ale staženě obojí Lisleovo dosvědčovalo, že jeho myšlenky právě při tom dlely.

"Přám se vás ještě jednou, Vite, nemějte-li odložití to šlečné zatajování jisté osoby, a dokáže-telei svou nevinu. Jak můžete? Vřdyt' já vím, že to můžete učiniti. Máte výborného obhájce, ale my si nepřepje jeho vřulivnosti — my chceme upřímnou vřpověď" o událostech, týkajících se vás; chceme vědėti, co jste dělal čtrnáctiadvacetého prosince ráno. Když obviněn se zdráhá vyvrátiti podezření proti sobě udáním, kde v onu dobu mechtal, jest jako oprávněn se domýšleti, že jeho mičení vzniká z viny anebo zřelých přisů. Důkaz proti vám jsou zajisté docela nahodilá a mybné, ale lidé by již i pověření následkem nahodilých a mylných důkazů."

"Nepověřím," pravil Vit, obraceje a natřásaje svou podusku; "já tak aspoň myslina, neboť u svěřujících důkazů přece není. Dopraví mně tudíž do Newgatu. Nemohu dokázati své alibi, jak jsem vám již několikráte opakoval; jest to zcela nemožno. Budli sprostěn toho brožného obvinění, musí býti přitřen onen fetěz domněnek a uvedených důkazů — já však nevyjímá nic, ho. Nemluvme o tom více, dráhy Lisle; jest příliš horko, abychom hovořili o tak nepřijemných věcech. Jak se vede dnes všem v Speckhavenu?"

"Mias Lisleová se asi zotavuje," pravil s jakýmsi otáčením. "Pavlína se nezotavuje," odpověděl její otec zarmoučeně, "aspoň ne tak, jak by měla. Lhostejnost, jaká na ní byla k pozorování před její nemocí, uchvátí-la jí opět. Neztavuje se, poněvadž jest jí to lhostejno. Lekaři nemohu ničeho činiti — mluví o

jakémisi skrytém zármutku, o jakéjší pronásledující je myšlence — radi k změně místa, vzduchu — jsou to ty staré, obyčejné lékařské formule. A ten zármutek, má-li nějaký zármutek, vůbec skrývá ve svém nitru a nesvěří se s ním nikomu."

Tvář Vitova byla nyní vážnější, než kdy mluvil o svém vlastním nebezpečí.

"Měl byste uposlechnouti jejich rady," pravil. "Měl byste ji odvézti — zitra ovšem vás zde budou potřebovati, ale pak byste měl ihned odjeti. Mohl byste se zavazáti, že přijedte, bude-li to zapotřebí. Odvezte ji do ciziny a to co nejdříve — její zdraví jest příliš drahocenné, aby se mohlo dlele s odjezdem otáletí. Doufám, že neví o mé záležitosti? K vůli minulosti, kdy jsme bývali dobrými přáteli, bych si usmíval, aby věděla, že mne podezřívají z vraždy její přítelkyně. Vy jste jí nevěřili?"

"Nesmím jí to říci — musí býti chráněna každého rozčelění. A podivno, že od svého uzdravení se ani nezmiňuje o své zeměle přítelkyni. Netečnost, jež jí uchvátíla, zdá se vyhlazovati cit a paměť. Neče, nepřijímá návrhů, a my jí ničeho nepovídáme."

Vit si oddychl, jako by se mu ulehčilo.

"Jsem tomu rád — odvezte ji z Anglie, a můžete-li, všechno před ní tajte. Necht' se nikdy o tom nedozví, je-li ve vaší moci tomu předejiti. Nesnesl bych toho. Mohu vám nyní říci," pokračoval po krátkém pomlčení, "co bych vám byl ve Virginii nesvěřil — mluví Pavlína nevyslovně, několik vřm, že jest láska má bezna-dějná. Měla Alisu Warrenovou tak ráda jako vlastní sestru, a nesnesl bych toho, kdyby věděla, že lípi na mně podezření, že jsem jí zavraždil. Slibte mi, můj dráhy příteli," podával Lisleovu ruku, "že to učiníte, že mi prokážete tu největší a snad poslední milost. Slibte mi to!"

"Slibuji," odpověděl Lisle, tiskna rukou mladému muži, "že jeho dokud to bude možno, toho se nedozví, nebo později musí se přece dozvěditi pravdu."

"Tot' pravda, ale necht' se to aspoň nedozví, pokud nebude úplně uzdravena."

Příštího dopoledne o 10. hodině byl vřezň ovdoben do soudní síně. Bylo tam množství obecenstva — i mnozí z těch, kteří odjeli na začátku července, se vrátili, aby byli svědky jeho vřslechu. Usmíval se a uklonil se mnoha známým, usedaje na lavici obžalovaných.

Pan Carson, vřečný advokát, byl obhájcem obžalovaného, pan Harding vedl žalobu. Pan Harding vřstal a předložil soudu všechny přitřezující okolnosti. Jeho řeč byla zdoluhavá a usvědčovala obžalovaného z činu, za vianu mu kladeného. Nejdůležitější svědci, kteří již vypovědělí svá svědectví, byli opět předvoláni, a mezi novými objevil se pan Allan Fane.

Pan Fane může velmi málo objasnit. Vidival obžalovaného častokrát ve společnosti Alisy Warrenové — i v měsici září, kdy upřehla z domova. Nepovažoval nikdy pana Earls courtu za jejího milence, neboť nebyl k ní nikdy pozornější než ostatní, kteří dleli v Opatství. Věděl, že v září jel jednou večer do Londýna, ale nepamatuje se na datum. Slyšel druhého dne, že se miss Warrenová pohřšuje a že s ním odjela. Divil se tomu a nepřikládá tomu váry. Myslil, že se pan Earls court pouhou náhodou s ní setkal na nádraží. Byl přesvědčen, že jest pan Earls court neschopen rozvážlivého svědění anebo zavraždění. Věděl, že jeho minulost nebyla bez poskvrny, ale jeho provinění byly pouhé obyčejné pošelivosti mládí — nikdy zločiny.

Hluboké vzrušení nastalo při jménu druhého svědka. Byl to Francis, baron Montalien, bratr obžalovaného.

Přiblížil se na smrt bledý — s modrými kruhy kolem očí a rtů, obličej černý, vypadal, jako by byl těžce nemocem. Zachvěl se při pohledu na lavici obžalovaných; jeho hlas zněl rozchvěvím slabě; bylo to zcela přirozeno, když viděl svého bratra v tak hrozícím postavení.

Lord Montalien přisáhal. Obžalovaný byl jeho bratr. Znal Alisu Warrenovou dlouhá léta. Četl vždy jí i její celou rodinu. Neslyšel nikdy, že by snad byla lehkomyšlná. Chodil k ní často, ale jen když šel kolem — zřídka tam sež uznývala. Zastal tam často svého bratra — a potkal ho i na procházce s miss Warrenovou. Často si ho dobíral, že chodí za rýchtářem, neboť se zdálo, že nepovažoval za nic vážného. Věděl, že jeho bratr zamýšlí jeti sedmnáctého září do Londýna, ale o útěku děv-

čete zvěděl teprve druhý den. Byl překvapen a zalekl se, když mu sdělili, že s bratrem upřehla. Jel příštího dne sám do Londýna, a by bratrovi domluvil, ale neviděl ho několik týdnů. Jeden z jeho hostů, August Stedman, odjel také touz dobou z Opatství. Pan Stedman jest nyní v Austrálii. Sir Gordon jest v Indii. Toliko jeho bratr, pan Fane a setník Villiers zbyli zde z oněch mužů, kteří v oné době byli v Montalienu. Zůstal nějakou dobu v Londýně a pak se vrátil na několik dní do Lincolnshiru; Alisu Warrenovou od jejího útěku nespátal. Jeho bratr ho navštívil v jeho bytu před svým odjezdem do Ameriky. Bylo to v týžden vnoční, asi tři dny před štedrým dnem. Mluvil o jeho odjezdu a o poslední vůli miss Earls courtové, kteráž ho vydělala. Nezaplatil bratrovy dluhy; miss Earls courtová je plativala. Často ho napomínal. Mluvil s ním častěji o Alise Warrenové, ale Vit ho vždy odbyl.

Pohnutí lorda Montaliena bylo nesmírné. Každý čtěl s ním soustrast; vřdyt' vypadal tak nemocem — jeho tvář byla přisně bledá a tiskl si ruku na své srdce. Vitovy tmavé oči se na něho upíraly, tvář jeho byla zarmoucená a vážná. Poslouchal jeho zrale promyšlené křivé svědectví, a nebyli-li dosud docela jist o bratrově vině, tato hodina jí do-svědčila.

Pak přišel na řadu setník Villiers, který s vřoucím přáním aví svému příteli prospěli, neboť byl úplně o jeho nevině přesvědčen, jest mu více uskodil než všichni ostatní. Znal Alisu Warrenovou a obdivoval se jí. Nevěděl, byl-li Vít jejím milovníkem — nebyl by si to vůbec dovedl pomysli. Pan Earls court trávil dva dny před svým odjezdem z Anglie doma. On sám byl ve službě dlel den třiatřicátého prosince — a našel po svém návratu obžalovaného samotna v pokoji; bylo již pozdě v noci. Seděl pohromadě a rozmlouvali a kouřili asi dvě hodiny — jeho přítel se zdal zamýšlen a rozčelien. Zavřadil jsem také o jeho bezstarostnou minulost, a tu Vít propukl v hlasitý smích a pravil: "Poslouchej, starý hochu, co bys tomu řekl, kdybys věděl, jak své lehkomyšlné kariere ještě jitra vlozím korunu na skráně?" Opět se zasmál a nechtěl mi více povědėti — vzal svou svíčku a šel spat. Když se příštího jitra probudil, spatřil s ním pomysliti. Pan Earls court trávil dva dny před svým odjezdem z Anglie doma. On sám byl ve službě dlel den třiatřicátého prosince — a našel po svém návratu obžalovaného samotna v pokoji; bylo již pozdě v noci. Seděl pohromadě a rozmlouval